

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА · 0478 922 154 · frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ · 0467 613 165 · protapetar@hotmail.com

[SvTrojica.MELBOURNE](#)

[СвТројицаБранズвик](#)

[HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](#)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 27. ЈУН 2021. № Број 95. № Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 27. / 14. ЈУН 2021. ГОДИНЕ

НЕДЕЉА СВИХ СВЕТИХ

НЕДЕЉА ПЕДЕСЕТНИЦЕ

Јутрење – Јеванђеље: Прво Вакрсно Mt. 28,16-20

Лит. Апо: Јев. 11,33-12,2; Јев.. Mt. 10,32-33;37-38; 19,27-30

ПОНЕДЕЉАК. 28. ЈУН – СВ. В..МУЧ ЛАЗАР - ВИДОВДАН

ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч

ЧЕТВРТАК, 24. ЈУН

АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч

СУБОТА, 1. ЈУЛ

АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч

СУБОТА 3. ЈУЛ

ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч

НЕДЕЉА, 4. ЈУЛ
ПРЕПОДОБНА АНАСТАСИЈА СРПСКА

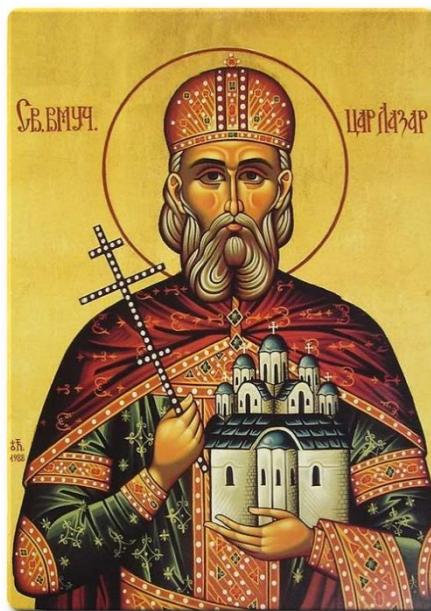
ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч

ОГРАНИЧЕНО је присуство на 75 људи у цркви услед пандемијских мера на снази.

СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК ЛАЗАР КОСОВСКИ

Овај великомученик и угодник Божији, цар Лазар родио се 1329 године у граду Прилепу. Још као дете био је благе нарави, оштроуман и добродушан. Васпитаван је у хришћанској вери и побожности. И као такав од Бога доби многе дарове, које умножи, те тако даровит привуче на себе пажњу царева и би узет на двор цара Душана, где постаде славан и уважаван од свих због своје честитости, витештва и побожности. Ожењен се царевом рођаком, Милицом, кћерком кнеза Вратка, која је била од лозе Немањића. Године 1353, би му дато достојанство кнеза.

Благочестиви господар Српски, Лазар био је веома Христољубив и ту своју љубав испољавао је према Цркви Божијој. Његова највећа брига је била да измири Српску и Цариградску Патријаршију. Као изасланика Цариградском патријарху послала је монаха Неанију, да га замоли да са Срба скине

проклетство (анатему), што би и учињено. Борио се овај угодник Божији против Турске најезде и у сукобу, који се одиграо 15. јуна (28. јуна по новом календару) 1389. године против Турског цара Мурата би посечен. Тело му је пренето и сахрањено у његовој задужбини, манастиру Раваница (код

Буприје), а затим пренето у Раваницу (Сремску), одакле је 1942. године пренето у Саборну Цркву у Београду. Сада се његове свете и чудотворне мошти налазе у манастиру Раваница код Буприје, где се дешавају многа чудеса и исцељења болесних и убогих. Свима онима који му се са искреном молитвом обрате он помаже. За време свог живота обновио је манастир Хиландар и Горњак, подигао манастир Раваницу и Лазарицу и многе друге цркве и манастире. С правом можемо рећи да Светосавски свенародни идеал и програм: "Све за Христа – Христа ни за шта" нико није у потпуности остварио као свети цар Лазар. Он је то остварио определивши се за царство небеско и приневши себе за косовску жртву и са собом сав народ Српски. Учинио је то из чисто Јеванђелских разлога што и сама песма каже: "Земаљско је за малена царство, а небеско увек и довека". (Сајт ЦО у Марибору.)

ШТА ЗНАЧЕ РЕЧИ: „КОЈИ ЉУБИ ОЦА ИЛИ МАТЕР ВЕЋМА НЕГО МЕНЕ НИЈЕ МЕНЕ ДОСТОЈАН“?

„Некако, брате, ништа ја не разумем Бога, Који тражи од мене да не волим оца и матер“, говорио ми је господин Т., из села Мартиновићи. „Како то мислиш, брате?“, питао бих га, а он ће: „Па, тако, каже Христос“. „А мислиш ли ти на оне речи Христове из Матејевог јеванђеља, које говоре о томе да, ако волимо оца и матер више него Њега, да Га нисмо достојни“ (Мт. 10,37). Ма, да, да, то је некако тако. Не знам ја тачно гђе то пише, али је тако некако“. Свештеник Петар М., који је опслуживао и Мартиновиће, наставио је разговор са својим савоворником. „Е мој брате Т., проблем свих нас, створења Божијих је у томе што не промислимо о стварима реченим до краја. Не испратимо сваку мисао, не размислимо доволно о реченом, па онда, како коме од нас падне на ум, закључујемо. Да је Бог тако рекао као што си Ти разумео, е, вала, нија се не бих са Њим сложио. Али, Он никада ништа слично није рекао. Он просто каже: Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан. А шта је у томе нејасно. Размисли, ти овде говориш о Богу створитељу, Богу коме све дугујемо, Богу у коме је извор нашег битисања. То је тај Бог, Који је дошао да нас спасе, да нас извади из тамнице робовања. То је Бог Који нам обећава спасење, кроз вакрсење и поновно сједињење наших душа са давно умрлим телима. Ми овде говоримо о Богу, Који је Творац наших очева и мајки, па како бисмо могли и помислити да више волимо физичке родитеље од Првородитеља? Који је из љубави за нас умро на Голготи, а Вакрсенијем својим оковао Сатану у окове из којих га само ми својим поступцима можемо ослободити“.

Овај разговор је трајао нешто дуже од горе изложеног текста, али ово је доволно да и сами себи, сви ми, поставимо слично питање. Да ли ми посвећујемо доволно пажње стварима које су јако важне – које су од суштинског значаја, или смо површни у свом приступу стварима које живот значе. Бог од нас очекује да волимо своје родитеље и то се некако и само од себе подразумева. Родитељи нас доносе у овај свет, кроз Божији благослов, брину о нама, изводе нас на пут. Али када ми одрастемо, када и сами успоставимо личну везу са живим Богом, онда се мењају приоритети у нашим животима. То значи да, ако би наши родитељи тражили од нас да правимо компромис, из било кога разлога, са својом вером и Богом, да бисмо ми, по сваку цену, остали са Богом. Јер нема тога који би био пречи од Бога у нашим коначним одлукама између земаљског и небеског света.

У 37. стиху исте главе, апостол Матеј је записао: „И који не узме крст свој и не пође за мном, није мене достојан“. У одређеном смислу речи, обе ове јеванђелске поруке имају исто значење. Нема компромиса са било ким или било с чим, ако је Бог у питању. Све оно што нам се испречи на путу као сопствени крст, ми стоички подносимо, остајући увек са Богом. Сетимо се само Сатане, који каже Спаситељу: „Ако ми се поклониш, учинићу да све ово камење хлебови постану. Иди од мене Сотоно!,“ рекао је Спаситељ и то је наш одговор за свако, евентуално, искушење. „Крст носити нама је суђено“, каже наш велики песник. Тај свој крст морамо носити уздигнута чела и са вером да Онај, Који дозвољава да носимо терет, који носимо, познаје нас боље од нас и

има своје разлоге да то чини, тако како чини.

О крсту који носимо Св. Николај каже и ово: „*Даље, под крстом треба разумети не само муку и бол, што стоља наилази на человека, нећо и унущају муку и бол при разлици са самим собом, са својим старим човеком, са својим трешним навикама и страстима, са својим телом. То је један од најтежих крстова, и он се не може понети без помоћи Божије и превелике љубави човека према Христу. Но и тај се крст неизоставно мора узети на се. Јер говори Господ даље: који чува душу своју, изгуби је, а који изгуби душу своју мене ради, наћи ће је.*“

Пре више године причао је монах С., из Враћевшице, о његовом сусрету са Дамјаном. „Дође мени један чоек, по имени Дамјан, умро је већ одавно, и каже оче никако да се сложим са Богом који ми допушта оволови терет. Како год ја и куд год кренем а оно теже од тежега. Борим се из дана у дан са разним проблемима а видим многи други уживају за то време, потпуно растерећени. Е, вала, то није фер. Растерећени од чега“, питам ја, „у овоме царству или небеском? Е, вала, о томе нисам мислио. Ја, ко велим, они ништа не брину, тако ми изгледа. Моли се за њих“, рекох ја, „мој Дамјане, највише молитве треба онима који ни о чему не брину“. Господе и Боже наш, помози нам да разумемо да наше страдање односно ношење крста ововемаљског, није казна већ благослов, који нас узводи у Небо. Амин.

Прота Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 27. ЈУН

КО СЕ У ГОСПОДА УЗДА, БИЋЕ У ВИСОКОМ ЗАКЛОНУ
(ПРИЧЕ СОЛОМОНОВЕ 29, 25).

у заклону је Господњем праведник, у заклону високом: вода до њега неће допрети нити ће га потоп удавити. Ни Ноја потоп није удавио, јер Ноју је Господ био заклон високи.

Но има, браћо, један потоп гори од потопа воденог, то је потоп страсти. Кад се страсти разгоре, кад се задиме и зацрне, кад пусте и разлију унаокруг смрадове своје – где ће човек побећи, и ко ће га спаси? Једино под руку Господа, једино у заклон Његов, заклон високи. Потоп страсти појурио је био за Давидом, но он је побегао и склонио се под руку Господњу, у заклону високом спасао се од огња, од дима и смрада гонећих страсти.

Ни од једног потопа не спасава човек, – спасава само Бог. Бог је господар облака и укротитељ страсти. Он је ваистину високи заклон. Прибегнимо к Њему, и скримо се под скут Његов. Пас се показује лав према просјаку а као празна врећа пред ногама господаревим.

Господе Свевишњи, што седиш на високом престолу, Ти си нам заклон високи. Буди нам милостив Створитељу наш, и пружи нам руку, да се уздигнемо до заклона твога. Спаси нас вода плахих, што јуре да нас потопе. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Николај Велимировић

PRAYER

How Should We Pray?

Over the years, as strange as it may seem, we've had a number of people ask us if we'd pray, they win the lottery, promising that if they did, they'd donate a large portion to the brotherhood. The logic seemed to suggest that if the monks were going to get some of the take, the Lord would be more than happy to tweak the State Lottery numbers so they'd win big. Upon hearing this, I've often thought the poor person would more than likely lose their soul, should they win, with temptation likely to make them forget their promise to God. When large sums of money are in one's hands, it takes a person with a very strong will to be philanthropic with their fortune. Most of us are better off without a lot of money, as news items in recent years have given us ample examples of people whose greed has been their ruin.

The Scriptures instruct us as to how we should pray. In Acts 17:27-28, we read: "so that they should seek the Lord, in the hope that they might grope for Him and find Him, though He is not far from each one of us; for in Him we live and move and have our being, as also some of your own poets have said, 'For we are also His offspring'."

Prayer is not about asking for things, but about relationship. Prayer is the vehicle that takes us into the heart of God, where we find 'a peace that passes all understanding' (Philippians 4:7). Prayer is our opportunity to come before God with reverence and humility, seeking the transformation of the heart that is our true inheritance. Prayer is that opportunity for us to show our love for God because of His great love for us. Prayer is not about asking for things,

but rather seeking to deepen our relationship with the God Who has invited us into communion with Him. An infant in the care of loving parents need not worry about food, clothing, security, safety, for his parents know what he needs, and freely give it in abundance. The Lord is like that with us. We may think we know what we need, but like the small child who thinks he doesn't need to go to school, and whose parents make sure he does, God gives us that which is needed for our salvation. If we trust the love that God has for us, we trust that we need not ask for anything, but only offer worship and love, and give ourselves over to our Heavenly Father. Like any child loved by his parents, we are assured of the love of the Father. Nothing else matters.

With love in Christ,
Abbot Tryphon

РЕЧИ О СВЕЧОВЕКУ

Када се чита свети владика Николај Велимировић има се утисак да је његова душа ушла у све поре човековог живљења и да нема ниједног камена који није померен са свога места, и да нема тајне или непознатице необјашњене у овоме свету. Једно од његових философско-теолошких дела јесте дело под називом: РЕЧИ О СВЕЧОВЕКУ. Ово дело је недавно постављено на позоришну сцену. Монодраму Небојше Дугалића, познатог српског глумца, по први пут на нашим просторима извешће аматерски глумац Ранко Вранешевић из Данђенонга, у недељу 11. јула у 12:30 у црквеном сали при храму Света Троица у Мелбурну. Улаз бесплатан. Дођите на Св. Литургију и лако послужење са кафом пре драме. Драма траје између 35 и 40 минута.

ПРОСЛАВА ХРАМОВНЕ СЛАВЕ У БРАНЗВИКУ

Саборни храм у Мелбурну, црква Света Троица, прославила је своју храмовну славу прошле недеље, на дан Силаска Светог Духа на Апо-

столе. Нажалост, ни ове године, слично прошлогодишњој слави, нису сви наши верници могли да дођу на прославу, због познатих државних прописа везаних за корона вирус. Међутим, ипак је значајан број верника присуствовао Светој Литургији, а касније и заједничком славском ручку.

Свету Литургију служили су протојереји Петар Дамњановић, Милорад Лончар, протонамесник Владислав Шиповац и протођакон Миодраг Томић. Као и сваке недеље, наш хор, вођен нашим хоровођом Савом Ђукићем, је веома надахнуто допринео да Литургија одиста буде празнична.

Домаћин славе ове године био је брат Петар Дамјанац, председник

Црквеног одбора са својом породицом. За домаћина идуће године примио се брат Зоран Еровић са

Тројице у нашим животима. Ошти утисак је да је прослава храмовне славе протекла у изузетно моли-

породицом. На Литургији пригодну проповед о празнику одржао је протонамесник Владислав Шиповац.

После традиционалне славске литије око храма, пресечен је славски колач, а потом су прочитане Духовске благодарне молитве са вечерње службе тога дана. Сви верни који су присуствовали светој Литургији могли су да се сместе и у црквену салу, где су чланице КСС, на челу са председницом сестром Џвијом Глоговац, послужиле изузетно укусан славски ручак.

На почетку ручка придружио нам се и протојереј-ставрофор Борислав Петровић из храма Св. Ђорђа у Сент Албансу. У току ручка стаreshina храма, протојереј-ставрофор Милорад Лончар, поздравио је наше гости и све присутне бираним речима, преневши такође поздраве и благослове Његовог Преосвештенства господина Силуана, који није био у прилици ове године да присуствује храмовној слави.

Потом је о. Милорад позвао прата Бору да подигне здравицу, што је прата Бора зналачки учинио, истакавши на првом месту значај Свете

твеног и пријатној атмосфери. Оно што је најзначајније истаћи јесте да често на посебан начин Бог сам уређује неке ствари у нашим животима. Пре славе, сви смо били у одређеној дилеми да ли треба резервисати места на ручку због ограничења на снази, на који начин то треба да урадимо, постављајући питање хоће ли се појавити велики број људи што би нас ставило у незгодну позицију да морамо да људе распоређујемо или молимо да се не задржавају, и не дај Боже некога увредимо.

Испоставило се да је дошло тачно онолико људи колико је могло да

уђе и у храм и у нашу црквену салу, а да не прекршимо државне мере. Нама остаје да се молимо Богу да нам руководно начело остаје ослањање на Његову помоћ.

Небојша Стефановић

